

Overweging 19 maart 2017 Andreasparochie (woord- en communieviering)

Exodus 17, 3-7

Johannes 4, 5-42

Thema: Een bron van levend water

ook gevierd: een status van een vluchteling, viering samen voorbereid met haar 'pleegouders' uit Overloon . Zij hebben de overweging n.a.v. de beide lezingen gehouden.

Inleiding: Eens was Overloon een brandhaard en tierde daar het oorlogsgeweld.

Nu staat er in Overloon een asielzoekerscentrum waar mensen verblijven uit brandhaarden die zich nu elders in de wereld voordoen.

Onze plaatselijke geschiedenis in Overloon laat zien hoe goed het is als mensen er voor elkaar zijn, dat dorstigen worden gelaafd, dat mensen voor elkaar zijn als een bron van levend water, als het nodig is en ook – en juist - wanneer het moeilijk is, zoals ook in de lezingen van deze dienst aan de orde komt

Exodus 17

'Is daar in die woestijn de Heer in ons midden of niet?' . In die vraag ligt de kern van de lezing besloten. De mensen zijn in de woestijn en hebben dorst.

Letterlijk staat de woestijn voor een situatie waarin het heel moeilijk is om je weg te vinden. Er zijn geen wegen. Alles lijkt op elkaar. Figuurlijk staat het misschien voor de situatie waarin mensen zich afvragen hoe zij verder moeten gaan met hun leven. Kan ik blijven waar ik ben? Waar moet ik naar toe als het hier te onveilig wordt? Ja, ons is een goed land beloofd, maar waar is dat dan? Hoe kom ik daar? Hoe lang moet ik nog onderweg zijn?

En de mensen hebben dorst. Natuurlijk mag je ook die dorst figuurlijk zien. De mensen hebben een hevig verlangen. Ze hebben dorst en er is geen water. Er zijn verlangens, maar er is geen uitzicht op de vervulling van die verlangens. Dat maakt hen wanhopig.

En wat de situatie in dit verhaal ook kenmerkt is dat mensen, als zij ten einde raad zijn, graag bij God om een uitweg zoeken. Wat dat betreft moeten we uit dit verhaal wel iets leren, want de mensen doen absoluut niet aardig tegenover God, ze vegen in feite de vloer aan met hun bevrijding uit Egypte. Als God geen God was geweest, zou hij misschien wel gedacht of gezegd hebben dat hij van hen "stank voor dank" kreeg, maar hij laat zich niet kennen en zorgt ervoor dat de staf van Mozes, die al eerder een rol speelde bij de doortocht door de Rode Zee, ook nu weer voor bevrijding zorgt, zelfs nu die bevrijding niet mogelijk lijkt. Want met een staf water - nota bene - uit de rots slaan! Dat is toch echt wel de laatste plek waar je water zou zoeken.

Betekent dit nu, dat je altijd blind op God moet vertrouwen en dat dan alles vanzelf goed komt? Nee, zo is het niet, denk ik, en dat is ook niet wat wij in ons leven ervaren. Maar dit verhaal vertelt wel, dat het besef dat God aanwezig is en dat God er steeds zal zijn, een enorme kracht kan zijn. Dat heeft ook Thybia (de vluchteling) ervaren

Ook wij klagen nogal eens over God als wij worden geconfronteerd met rampspoed en ellende. Hoe kan God deze of die rampspoed gewild hebben? Dit verhaal leert ons dat God die rampspoed helemaal niet heeft gewild. Het verhaal laat zien dat God bij mensen is, ook of juist als ze het zwaar hebben.

Johannes

De boodschap van dit evangelie is: zouden wij voor elkaar levend, stromend, water kunnen zijn? Sprankelend, verfrissend, een bron van eeuwig leven?

Het gaat over de ontmoeting tussen Jezus en een Samaritaanse vrouw.

Die ontmoeting bevat een boodschap, een openbaring. Ze laat iets zien van wie Jezus is.

De aanleiding voor de boodschap die Jezus heeft, begint met de vraag om een beker water aan een Samaritaanse vrouw.

De vrouw is verbaasd dat zij door een man aangesproken wordt. Vrouwen werden niet geacht om zomaar met een wildvreemde man te praten.

Ze is bovendien een Samaritaanse en zoals al in de tekst al wordt verklaard, Joden gaan niet met hen om.

De vrouw raakt met Jezus in een gesprek verwickeld, waarin ze stap voor stap zichzelf leert kennen. Gaandeweg leert ze Jezus kennen en gaandeweg leert ze zichzelf beter begrijpen.

Dan spreekt Jezus over levend water.

De vrouw zegt, waar haal je dat vandaan, toch niet uit onze put, zeker als je geen emmer bij je hebt.

Nee, zegt Jezus, van het water uit deze put zul je weer dorst krijgen. Maar van het water dat ik te geven heb, zal je dorst voor altijd zijn gelest. Dat water zal in jou tot een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.

Het levende water staat symbool voor, dat het in het leven weer gaat stromen, dat er beweging komt, dat je jezelf overwint door jezelf te leren kennen.

Het stromende water, dat is het eeuwige leven. En 'eeuwig leven' is in het Johannesevangelie, het echte, volle, leven dat hier en nu al geleefd wordt.

Maar we zijn vaak levend dood, als ons leven op slot gevallen is, als we vastzitten aan traditie, aan gewoontes, aan ingesleten patronen en vastgelegde etiketten. Stilstaand water. Dan is onze stroom geblokkeerd en veroordelen we onszelf en andere mensen.

Die vrouw met een verleden, wordt een mens met toekomst.

Het wonder van dit evangelie is, dat iemand gekend wordt, zich gekend en erkend weet, tot in het diepst van haar bestaan.

Jezus spreekt ons aan op onze diepste verlangens: gekend te worden; door levend, stromend, water voor elkaar te zijn, sprankelend en verfrissend, een bron van eeuwig leven.